

munitatem rerum sacrarum ab omni labe simoniæ; tunc enim etiam illa materia constituetur ex vi legis ecclesiasticæ in materia religionis, quantum ad abstinenciam ab illa actione, et consequenter contrarius actus constituetur in materia simoniæ. Hic autem modus non potest contingere circa rem in se vere sacram, ut ratio supra facta probat; potest tamen contingere in re annexa aliquo modo rei sacræ; potest enim esse tam remota annexio (ut sic dicam), ut ex natura rei non sufficiat ad materiam simoniæ, et nihilominus sufficiat ut per legem positivam compleatur. Sicut de incestu supra dicebamus, quod, licet conjunctio sanguinis in tertio gradu ex sola rei natura non sufficiat ad incestum, vel ad irritandum matrimonium, est sufficiens fundamentum ut per legem humanam possit prohiberi intuitu castitatis, seu honestatis inter consanguineos; ita ergo in præsentem cum proportione. Exemplum autem esse potest in officio œconomi aut thesaurarii rerum ecclesiasticarum; habent enim aliquam connexionem et affinitatem ad res sacras, non vero tantam ut ex natura rei sit simonia vendere tale officium: accedente autem Ecclesiæ prohibitione, erit simonia, juxta c. *Salvator*, 1, q. 3.

8. *Tertius modus.* — Tertio modo, ut pro re spirituali non detur temporale pretium, sed spirituale, et nihilominus permutatio prohibetur sub hac specie, ut cum dicto exemplo de permutatione beneficiorum, et ex discursu materiæ constabit. Nam discurrendo per singulas materias vel actiones simoniæ, applicabimus hanc veluti regulam, ad explicandum quis modus simoniæ in unaquaque reperitur. Nunc brevis ratio regulæ reddi potest, quia in simonia, quæ per se talis est, illa tria requiruntur, scilicet materia, quæ est res sacra, pretium temporale, et pactio seu venditio, quæ est actio sacrilega; ergo ut actio, quæ ex natura sua talis non est, per prohibitionem talis fiat, oportet ut servet proportionem vel in materia, vel in pretio, vel in pacto, ad aliam quæ per se talis est, ut intuitu ejusdem religiosæ honestatis prohiberi possit, et de facto prohibeatur; omnibus autem modis explicatis, potest servari proportio in prohibitione, si illo intuitu fiat; ergo in ordine ad rectam rationem inducit tale præceptum honestatem ejusdem rationis intra latitudinem illius virtutis.

9. *Fundamenta Durandi enervantur.* — Ex his facile est respondere ad fundamenta Durandi. Ad primum, dicitur falsum esse assum-

ptum, nam transgressio legis positivæ non est tantum inobedientia, imo nec est formaliter inobedientia, nisi fiat ex formali intentione, et contemptu præcepti aut legislatoris; alioquin solum generali ratione, et quasi materialiter, inobedientia est; formaliter vero et specificè est tale vitium, qualis est materia legis, et modus prohibitionis ejus. Quod eisdem exemplis, quæ Durandus adducit, probamus. Nam comedere carnes in die prohibito intemperantia est, et non tantum inobedientia; et similiter comedere pluries in die jejunii; violare etiam immunitatem ecclesiæ, aliquem violenter extrahendo, sacrilegium est, non tantum inobedientia, et sic de aliis. Ad D. Thomam autem ibi citatum respondet Cajetanus in eodem loco, quando divus Thomas dicit, ea, quæ sunt mala solum quia prohibita, talia esse, ut ad nullam virtutem pertineant præter obedientiam, intelligendum esse cum addito *secundum se*. Sic enim, ait, *multa cadunt sub humanum præceptum, quæ secundum se ad nullam spectant virtutem*. Sed hoc etiam non videtur verum, quia aliud est non pertinere ad virtutem, aliud non cadere sub obligationem virtutis, ut ex D. Thoma in eodem loco constat, ubi dicit non omnia opera virtutum cadere sub præceptum, ac subinde multa pertinere ad virtutem, et non ad obligationem virtutis. Illa ergo quæ sunt mala quia prohibita, talia sunt, ut eorum opposita secundum se non sint de necessitate et obligatione alicujus virtutis, ut per se constat; nihilominus etiam secundum se possunt pertinere ad virtutem aliquam, ut jejulare ad temperantiam pertinet, etiam quando non præcipitur, et audire missam, et similia. Imo videtur hoc necessario esse præsupponendum ad legem humanam, quia non potest præcipere nisi honesta, nec præcipiendo facit honesta in specie virtutis determinata præter obedientiam, sed supponit esse honesta, et facit necessaria.

10. *Interpretatur D. Thomas.* — Quare possemus interpretari D. Thomam, cum ait, ad nullam virtutem talia pertinere, intelligere non pertinere quoad obligationem, et necessitatem, non tamen excludere quin possint pertinere quoad honestatem. Et fortasse Cajetanus non aliud voluit. Adde vero, ulterius interdum posse præcipi id, quod secundum se ad nullam virtutem pertinet, et per præceptum constitui non solum in necessitate virtutis, sed etiam in honestate virtutis. Ut Ecclesia prohibet, verbi gratia, jejunium in die Dominico, et tamen abstinere a jejunio in illo

die secundum se non pertinebat ad virtutem, sed erat quid indifferens; et hoc satis est ad legem humanam, potest enim actum de se indifferenter præcipere. Et licet semper præcipiat illum propter honestum finem, non tamen cadit sub præceptum finis legislatoris, sed tantum actus præceptus. Et ita non repugnat alicui transgressorem alicujus legis humanæ habere tantum malitiam inobedientiæ, quando, scilicet, materia ejus ad nullam aliam specialem virtutem pertinet præter obedientiam, quod fortasse voluit indicare D. Thomas. At vero quando materia præcepti pertinet ad specialem virtutem, vel ex vi præcepti in illa collocatur, tanquam necessaria ad honestatem illius virtutis, tunc transgressio habet specialem malitiam contrariam illi virtuti, et non tantum obedientiæ; et ita est in præsentem, ut declaratum est.

11. *Lex licet non posset mutare res in esse physico, potest tamen mutare quoad esse morale.* — *Hæ actiones simoniæ non sunt solum in pena, sed etiam in culpa.* — Ad secundum argumentum Durandi jam est responsum, quod potest esse res sacra, et actio non simoniæ ex sola rei natura, et fieri simoniæ ex vi prohibitionis; potest item esse res annexa rei sacræ, sed non tam arcto vinculo, ut sufficiat ad naturalem simoniam, per prohibitionem autem possit fieri. Cum vero Durandus ait legem non posse mutare rerum naturas, respondemus verum esse non mutare illas in esse physico, seu reali, nihilominus tamen mutare illas quoad esse quoddam morale, et quoad necessitatem vel medium virtutis. Sic enim lex justitiæ taxans pretia rerum mutat valorem earum, et mutat medium justitiæ in earum commutatione servandum; et sic etiam potest præscribere tempus et locum, et modum necessario servandum in operatione, ut studiose fiat etiam in proprio genere virtutis; et talis mutatio est, quæ in præsentem fit. Neque satisfacit Durandus intentioni jurium et Canonistarum, cum actiones sic prohibitas simoniæ appellant; tum quia vitium non est simile alteri in ratione, neque in nomine, propter similitudinem pœnæ, ut patet de homicidio; et in præsentem, alienatio rerum ecclesiasticarum solet puniri eisdem pœnis quibus simonia, et tamen simonia non est; tum etiam quia in ordine ad confessionem, multum interest uno vel alio modo loqui de tali actu. Nam si sententia Durandi esset vera, non oporteret in confessione exprimere simoniam prohibitam ab Ecclesia, sed sufficere dicere, fuisse quamdam inobe-

dientiam in materia gravi, quia adjectio pœnarum, vel sola denominatio analogica ob similitudinem pœnarum, non sufficit ad obligationem confessionis, ut constat. At certum est talem simoniam esse confitentiam in specie et ut simoniam, ut constat ex consensu et praxi totius Ecclesiæ. Est ergo illa simonia non solum quoad culpam, sed etiam quoad pœnam.

12. *Hanc simoniam positivam solum esse propriam legis gratiæ.* — Atque hinc constat simoniam hanc, quam positivam appellare possumus, propriam esse temporis legis gratiæ; nam in statu legis naturæ non constat nobis fuisse hujusmodi prohibitionem positivam, licet illam fuisse non repugnaverit; quia non deerat potestas legislativa, et prohibitio poterat esse conveniens. Minus autem erat tunc necessaria, quia non erant tot spiritualia dona, nec etiam tot res temporales spiritualibus annexæ; et ita ibi sufficere poterat ipsa naturalis legis directio. Imo etiam in lege scripta non invenimus de hoc speciale præceptum, sed tantum sub communi voce munerationum, et magis ad iudices quam ad sacerdotes; licet a fortiori omnes comprehenderit, maxime quia sacerdotes tunc etiam erant iudices in multis et præcipuis rebus. Illa tamen prohibitio pure moralis videtur fuisse, et naturale jus proponens, ac declarans. Quare etiam in illa lege nulla videtur fuisse propria simonia positiva.

13. *Simoniam positivam esse mortalem vi suæ materiæ.* — Tandem colligitur ex dictis, hoc peccatum simoniæ, etiam quando est contra legem positivam, mortale esse ex vi suæ speciei et materiæ; nam revera ejusdem speciei est cum simonia contra legem naturalem, quia diversitas præceptorum quoad efficientes causas eorum non variat speciem peccati, quando in materia ejusdem rationis versantur, et eandem virtutis honestatem respiciunt; quia species, tam præcepti quam virtutis, ex objecto et motivo sumitur, et consequenter speciei vitii sumenda est per recessum ab his, seu per carentiam honestatis debitæ, quæ eadem est, etiamsi ex diversis præceptis debeatur. Est ergo hæc simonia ejusdem speciei cum simonia naturali jure prohibita, ac subinde ejusdem est gravitatis substantialis. Ac denique in illam conveniunt omnia quæ de hac gravitate diximus in cap. 3, his exceptis quæ pertinent ad intrinsecam connexionem malitiæ cum tali materia, vel actione secundum se spectata; illa enim in hæc simo-

nia non reperitur, ut satis declaratum est. Et hactenus de hac prima divisione simoniæ.

CAPUT VIII.

AN DIVIDI POSSIT SIMONIA IN EAM QUÆ IN MATERIA NATURALI VEL SUPERNATURALI VERSATUR, ET CONSEQUENTER AN DETUR ALIQUA SIMONIA IN MATERIA MERE NATURALI?

1. *Incipit exponi secunda divisio, ex parte materiæ.* — Quando aliquid dicitur materia simoniæ, non ex eo dicitur prohiberi omnis modus recipiendi aliquid temporale. — Post explicatum jus prohibens simoniam, dicendum sequitur de materia ejus, nam inde tanquam ex objecto habet rationem suam. Et quoniam hæc materia multiplex est, per partes explicanda est, et in singulis declarabimus quo jure prohibetur emptio et venditio circa talem materiam. Est autem hic pro tota hac parte supponendum, quando dicimus aliquam esse materiam simoniæ, non statim improbare omnem modum recipiendi aliquid temporale occasione illius materiæ, sed solum pretium, vel quod habet rationem pretii. Quid autem necessarium sit, ut aliquid detur ut pretium, vel quando aliter dari intelligatur, in tertia divisione principali explicandum est. Hoc supposito, cum materia simoniæ variis modis dividi possit, ab universalioribus incipiendo, proposita divisio ante omnia examinanda est. Et quoniam ex dictis supra circa definitionem simoniæ, manifestum est dari aliquam materiam supernaturalem simoniæ, tota præsens quæstio huc revocatur, an possit dari aliqua simonia, quæ in materia pure naturali versetur. Voco autem pure naturalem, materiam illam, quæ potest esse in homine ex vi luminis ac rationis naturalis, ejusque naturali arbitrio subjacet. Hæc autem duplex esse potest: una mere corporalis et humana, ut sunt bona corporis et fortunæ; alia, spiritualis aliquo modo, ut scientia, et res sacræ ad naturalem Dei cultum pertinentes. De prioribus rebus nulla est quæstio, notum est enim non esse materiam simoniæ, et a fortiori patebit ex dicendis. Circa res ergo posterioris generis est nonnulla dubitatio.

2. *An scientias naturales vendere sit simonia.* — Primo quidem propter scientias naturales, quas homo materialiter acquirere potest et aliis communicare, illas enim pretio vendere videtur iniquum, quia rationes factæ de simonia ad talem venditionem possunt ap-

plicari. Nam etiam de his scientiis dici potest, quod de sapientia dicitur Proverb. 3: *Pretiosior est cunctis opibus, et omnia, quæ desiderantur, huic non valent comparari.* Ergo etiam hæc scientia non potest pretio aestimari; ergo iniquum est illam pretio vendere, habetque ex hoc capite eandem malitiam quam simonia. Et ideo Sapiens, Proverb. 23, generaliter monet: *Noli vendere sapientiam, et doctrinam, et intelligentiam.* Potest hoc confirmari, primo, quia omnis veritatis cognitio, atque adeo omnis scientia est ab Spiritu Sancto, etsi naturalis sit, teste Augustino, lib. de Magist., c. 12, alias 13; ergo id satis est ut sit materia simoniæ. Confirmatur secundo, quia scientia naturalis extenditur ad cognoscendum verum Deum; ergo saltem illa cognitio naturalis Dei, est invendibilis; nam contra reverentiam Deo debitam est vendere veritatem ejus. Alias, simplices et idiotæ, qui per se non possunt naturalem cognitionem Dei assequi, cogissent ad illam emendam, et qui pretium non haberent, cogerentur illa cognitione carere, sine qua beati esse non possunt, quod absurdum est. Unde tandem confirmatur, quia alias posset homo beatitudinem suam naturalem pretio comparare, quod per se statim apparet absurdum. Sequela vero patet, quia beatitudo illa naturalis per industriam hominis potest obtineri, stando in pura natura, ut nunc loquimur.

3. *An esset simoniacum vendere illa, quibus Deus coleretur ab homine in pura natura creato.* — Secundo ac principaliter est difficultas, quia in pura natura esse posset, et deberet cultus Dei religiosus; unde posset etiam esse sacrificium, et consequenter etiam sacerdotium, cæremoniæ religiosæ, quæ suo modo ad beatitudinem naturalem consequendam, vel ad Dei favorem impetrandum deservirent. Ergo in his omnibus esset tunc sufficiens materia simoniæ, cum tamen tota illa materia naturalis sit, ut constat. Probatur consequentia, quia tunc, etiam posita humana institutione circa hæc omnia, iniquum et contra Dei reverentiam esset sacerdotia vel sacrificia vendere, et sic de cæteris. Et confirmatur, quia circa talem materiam naturalem, verum sacrilegium contra naturalem legem committi posset per alias actiones, quibus res illæ sacræ conculcarentur, aut ad communes usus transferrentur, et indigne tractarentur. Nam sacrilegium religioni ex natura rei opponitur, ideoque ubi est vera religio, etiam verum sacrilegium esse potest. Ergo etiam esset sacrile-

gium commutare illas res sacræ pro temporali pretio, nam per hoc indigne tractarentur; hoc autem sacrilegium simoniam vocamus, ut diximus; ergo.

4. *Duplicia dona intellectus, et voluntatis in homine intelligi possunt.* — In hoc puncto supponendum est tantum duplicia dona spiritualia et naturalia, in homine intelligi posse, intellectus scilicet et voluntatis: ad hæc enim omnia reducuntur quæ excogitari possunt. Et in eis est considerandum, spiritualia dona, quæ in homine sunt, non posse a possidente secundum suam substantiam vendi, non solum jure, sed neque etiam facto, ita, scilicet, ut in alium transeant physice, ut per se illum perficiant, quia non possunt ab uno ad alium transferri. Sicut enim non possum alteri donare meam propriam animam, nec intellectum aut voluntatem, ita nec habitus vel actus qui in his potentiis sunt. Solum ergo potest in his intelligi venditio, quantum ad usum talium donorum, id est, quantum ad externa opera, quæ ab illis procedunt, et in alterius utilitatem vel commodum fieri possunt. Potest autem hæc venditio intelligi, quantum ad factum spectat, vel tantum vendendo ipsa opera talium donorum, vel quodammodo vendendo fontem illorum ad eum modum quo venditur homo, quando venditur libertas ejus. Ita enim posset artifex vel philosophus vendere alteri suam artem, non ut illum doceat, nec etiam ut suam perfectionem intellectualem physice in alium transferat; sed ut civile dominium ejus alteri tribuat, ita ut qui vendit, teneatur uti arte vel scientia, ad nutum vel voluntatem alterius, et illi tantum pro illis fructificare et lucrifacere. In quo est etiam considerandum, duplices effectus seu duplicia opera provenire ex virtutibus intellectus. Quædam enim sunt mere corporalia, sive transeuntia, ut cantus, pulsatio citharæ, et similia, sive permanentia, ut pictura, etc. Alia dicuntur spiritualia, non quia per corpus non fiunt (quia inter homines non potest esse communicatio talium donorum, nisi medio corpore), sed quia proxime et per se ordinantur ad instruendam mentem alterius, vel voluntatem movendam aut dirigendam. De prioribus ergo nulla est quæstio; tum quia (ut dixi) non computantur inter spiritualia, etiam naturalia; tum etiam quia per se notum est vendi posse, et justo pretio aestimari. Solum ergo de posterioribus est nonnulla sententiarum diversitas.

5. *Dona intellectus et voluntatis vendere, simoniam esse quidam dicunt.* — Prima opinio

docet, nec voluntatis dona neque intellectus vendi posse licite, et sic eum, qui vendit scientiam naturalem, simoniam committere. Quam sententiam ex Theologis antiquis tenuit Altiodorensis, lib. 3 Summæ, tract. 27, cap. 3, quæst. 2; sequitur Alens., p. 2, quæst. 167, memb. 4, dub. 2, et Divus Thomas 4, d. 25, quæst. 3, art. 2, quæst. 2, in corp., et ad 8, Quodlib. 8, art. 11, ubi sic illam explicat. Quia docens scientiam vel artem humanam, licet possit locare operas suas, si intendat veritatem ipsam vendere, simoniacus est. Et idem sequitur Sylvester, verbo *Simoniam*, quæst. 10, et verb. *Doctor.*, quæst. 9. Ex Canonistis citatur pro hac sententia Glos., in cap. *Non licet*, 11, quæst. 3, et sine dubio multum favet, quatenus ait advocatum vel jurisperitum posse quidem pecuniam accipere pro consilio, vel patrocinio, quando in eo laborat; tamen si sine speciali studio et labore possit illud dare, teneri gratis dare; non dicit tamen esse simoniam, si aliter faciat. Referuntur etiam Hostiens. et alii in cap. *Quia nonnullis*, de Magist. Sed illi non loquuntur de simonia, sed disputant quando magister juste vel injuste aliquid exigat ab auditoribus. Unde non video cur Soto dixerit hanc esse opinionem communem juristarum. Quidam vero hanc sententiam limitant, dicentes venditionem talium rerum esse simoniam lato modo, non proprio. Sicut Glossa, in cap. 1 de Magist., verb. *Consuetudinis*, quasi *simoniacum* vocat, vendere licentiam docendi. Et Richard., 4, d. 25, art. 3, quæst. 2, quasi *simoniam* appellat pretium doctrinæ exigere, quando quis alias recipit justum stipendium pro legendi munere. Citatur etiam pro hac sententia Anton. Sed revera illam non docet, licet in aliis non distinguat simoniam a turpi lucro, 2 part., tit. 1, cap. 5, § 16, not. 6.

6. *Secunda opinio, asserens vendere dona naturalia non esse simoniam.* — Secunda opinio est extreme contraria, nimirum nullum genus simoniæ posse versari in materia mere naturali, ac subinde in homine in puris naturalibus constituto non posse hoc genus vitii reperiri. Et consequenter neque in homine qui nunc colit Deum, ductus sola ratione naturali, sine ulla fidei vel rerum supernaturalium cognitione; hæc enim omnia sese consequuntur, ut constat. Ratio vero omnium est, quia materia simoniæ est res spiritualis, et denominatur ab spiritu increato et non creato, ut supra dictum est circa definitionem; hujusmodi autem res spiritualis supernaturalis est,